

„Ahoj miláčku.“ Tomáš cítil hebkou dívčí ruku na své tváři. Otočil se a pohlédl do těch nádherných modrých očí. „Jsem moc rád, že jsi přišla.“ Políbila jej a moc hezky se usmála. „Ještě se uvidíme.“ Odtáhl se od ní a přešel pár metrů k baru. „Dáte si mistře?“ Za barem stála nádherná brunetka s bujným poprsím. Jak rád by v něm utopil svůj jazyk a hladil její zadeček... „Jednu Skotskou prosím.“ Zapálil si drahý doutník a sledoval, jak nápoj dopadá na dno čisté skleničky. „To je na účet podniku.“ Slečna za barem si svůdně přejela jazykem přes smyslně rudé rty. „Četla jsem tvoji novou knihu.“ Ozvalo se za ním. Jana se na něj usmívala. „Je to lepší, než sex.“ Její hlas se zachvěl vzpomínkou na nedávno prožité sexuální vzrušení. „Mohli by jsme to někdy zopakovat.“ „No víš, manželovi by se to asi nelíbilo. A tvé manželce možná...“ „Ach ano, moje manželka...“ „Tomáši?!“ Taky známý hlas. „Tady jí máme.“ Otočil se za ním a spatřil Marcelu. Jak ji nenáviděl. Všude kam šel, kam se podíval, všude byla. Chtěla ho...ale nechtěla pochopit, že on ji nesnáší. Nenechala jej ani promluvit. „Jak je možné, že se tu zase prasiš s těma kurvama!“ Vyvalil oči. Tak tvrdá nikdy nebyla. „Jak je možný, že jsi Marcelku zapomněl ve školce!“ Ještě víc vyvalil oči. „A jak je mož...“ To už nevydržel. Otevřel oči. „Miláčku, to nic, asi se ti jen něco zdálo.“ Něžná dívčí dlaň jej hladila po vlasech. Natáhl se a nahmatal vypínač lampičky. Byla tam...Marcelka...vedle něho...držela si jej...ach můj bože...

Temnou noc prořízl mohutný výkřik...

Petr seděl na lavičce a smutně hleděl na tmavé okno za rybníkem. Kolikrát z něho skákal a doufal, že se její tatínek ještě nenaučil střílet. Jak často tajně šplhal dovnitř a dával pozor, aby neshodil květináč. Bylo mu to snad málo? A bylo to tam tak hezký. V té malé postýlce, v jejím náručí, když ji mohl líbat a hladit kdekoliv chtěl. Na těch nejsladších místech jejího nádherného tělíčka... Za oknem se rozsvítilo a jeho oči nadějně zamrkaly. Přes žlutou záclonu k němu pronikala jen známá silueta. Ten nádherný krk, ramena, krásné poprsí. Natáhl se pod lavičku a z láhve upil trochu červeného vína. Kéž by tam mohl být s ní, tam za tou záclonou. Ale co to? Na druhé straně okna se objevilo další poprsí. Mžoural očima a sledoval to podivné divadlo. Druhé poprsí natáhlo ruku a něžně se dotklo toho prvního. „Jana je lesbička?“ Znovu se napil vína. Ruka druhého poprsí něžně masírovala první poprsí...hlavy se k sobě přibližovaly a po chvíli se setkaly v něžném polibku...? Teda to víno dává... Znovu

se napil. Po chvilce se zvedl, dopotácel se k domu, do jehož oken každý večer hleděl a do poštovní schránky hodil drobnou obálku...

„A k tý krajce mám i nádherný kalhotky.“ Jana ze šuplíku vyndala složený kousíček látky a ukázala jej své sestřenici. „Vypadají dobře.“ „Jsou trošičku průhledný, kluky to pěkně rajcuje. Stačí v nich vypochoďovat z koupelny.“ „Je to takový dráždivý, ale ne tak jako tanga.“ „Právě. Jen tak lehce, abys ještě cítila, jak se mu postavuje - když si teda šáhneš.“ Lucka se trochu začervenala. „Zkus si je, jestli chceš.“ Podala jí je a sledovala, jak si je Lucka natáhla přes nohy. „Jano? Měla jsi hodně kluků?“ Ptala se Lucka a postavila se před zrcadlo, kde si se zalíbením prohlížela své nahé tělo. „Nevypadá to špatně. Je to opravdu průhledný.“ „Myslím, že jsem docela zkušená. Prozradím ti tajemství.“ Lucka pohlédla do jejích očí. „Úplně od začátku, od mého poprvé si píšu deníček. Je tam úplně všechno.“ Jana nadzvedla polštář a podala Luce tlustý notes...

Sluneční paprsky zahnalý tmou letní noci a svým raním světlem probudily celý svět. „Zase jsi v noci křičel ze spaní.“ Řekla Marcela a postavila na stůl horkou kávu. Tomáš ji za to něžně políbil a sledoval, jak se hezky zavlnila cestou do koupelny. „Asi se mi něco zdálo. Zajímavé ale je, že doma nikdy nekřičím.“ „Co říkáš?“ Marcelka překřikovala zvuk tekoucí vody. „Ale, jen že si zacvičím.“ Odpověděl Tomáš a zakousl se do chleba. „To ti jen prospěje. Začínáš mít velký břicho.“ „Včera jsi říkala, že se ti to na mě líbí.“ Tomáš přežvykoval rohlík a mluvil s plnou pusou. „Zajdeš nakoupit miláčku?“ Pohlédl na nákupní tašku. „A potom bych potřebovala pomoci s praním.“ „Víš Marcelko, já nejsem zrovna ten typ, co rád rozpouští...“ „Neslyším tě sem.“ Přerušilo jej spláchnutí toalety. „Jdu nakupovat! Co mám vzít?“ „Kup chleba, mlíko, těstoviny...“ „To budou zase těstoviny?“ Procházela se po kuchyni. „Tři párky, mouku, jo a nezapomeň na cukr. Taky kafe nám dochází...“ Tomáš si zavazoval boty a přemýšlel, jestli mu těch pár *sladkých okamžiků sexuálního vzrušení* za to stojí. „Vajec už tu taky moc není, gulášovou polívku, jo a večer jdeme do Sokolovny tak kup i česnečku na zítřka.“ Marcelka se po té dlouhé větě zhluboka nadechla. Tomáš za sebou zavřel vrzající vrátka a zamířil k bývalé Jednotě. *Vzpomínal, jaké to bylo, když mohl ráno jít do hospody a tam nerušeně tvořit.* Zapálil si. *A nakonec, proč by do hospody nemohl i teď?* Po chvilce změnil směr.

Byl tam jen Petr. Seděl, popíjel kávu a něco psal do bloku. Když k němu Tomáš přišel, zvedl oči od rozepsané věty. „Zase kouříš?“ Petr neměl rád ten štíplavý cigaretový kouř. „Zase? Spíš ještě, nepřestal jsem. Další bezesná noc?“ Neodpustil si Tomáš rýpavou poznámku. „A další noční můra u Marcelky?“ Odpověděl na ní Petr. „Dáš si pivko?“ Přerušil je hlas výčepního z kuchyně. „Zkuste to za chvíli, já se rozmyslím.“ Tomáš si přisedl ke stolu. „Co to spisuješ?“ „Ale, jen takový...“ „Ukaž...“ Naklonil se k němu a zaostřil na drobný papírek. „*Tvůj úsměv je malý zázrak, jsi něžný lásky přízrak co nenechá mě v klidu spát... Snad na lásku si hrát, chtěla bys...*“ „Fůj,...smrdíš mi pod nos. Típni to!“ „Dáš si taky?“ Nabídl mu Tomáš krabičku Startek. „Ta básnička vypadá hezky. Zase pro Janu? Dal jsi jí vůbec nějakou?“ Z kuchyně vyšel výčepní a nedočkavě na ně zahulákal: „Tak už jsi si to rozmyslel?“ „Jo, dám si pivo.“ Tomáš mohutně natáhl z cigarety. „Já to nechápu. Každé ráno tu sedíš, piješ děsně silný kafe a spisuješ milostný básničky, co doma hodíš do šuplíku. Proč jí je nedáš, když jsou o ní?“ Petr zvedl oči od papíru. „Neřeš to. Dej si cigáro a jdi do fronty na čtyři rohlíky a mlíko.“ Tomáš chvíli mlčel a pak pokračoval: „Ale stejně je hezký, jak jsme si to prohodili.“ „Jako co?“ „No, ty jsi vždycky měl holku...a

já tu ráno seděl a psal povídky o nešťastné lásce.“ „Lepší, než chodit s příšerou!“ Petr znatelně zvedl hlas. „Hele klidni hormon. Jdi si někam zalézt a pořádně si ho vyhoň dřív, než začneš být agresivní. Ještě dva dny a skočíš tu po mě! Chlape, ty se mi ztrácíš před očima. Jdi za ní a řekni jí to!“ Petr přestal psát. „Tomáši, Jana je lesba.“ „Co to?“ Tomáš nevěřil tomu co slyšel. „Viděl jsem ji s nějakou holkou, za oknem, dneska v noci. Milovali se.“ „Ty jí špehuješ?“ „Seděl jsem na lavičce, popíjel vínko a jen tak vzpomínal. Občas jsem okem zabloudil k jejich domu a pak se tam rozsvítilo. Nešlo to koukat se jinam, sakra...“ „Kolik jsi toho vypil?“ „Bylo to jak v kině, viděl jsem všechno...“ Tomáš upil třetinu piva a naklonil se k Petrovi. „A jak si to dělali. Dneska večer půjdu s tebou. Četl jsem, že sen každého chlapa je viděl milující se lesbičky.“ Znovu se napil a zapálil si další cigaretu. „Už se nedivím, že nemůžeš spát.“ Chvilí mišel. „Ale vždyť dřív spala s tebou.“ „No a teď spí se svou přítelkyní.“

„Sladce mě líbal. Jeho ruce byly všude, dotýkal se mě, něžně mě hladil ve vlasech, na zádech. Cítila jsem vzrušený dech a hlasitě jsem vykřikla, když se jeho dlaň dotkla mého tajemství v kalhotkách. Dostal se tam tak nepozorovaně a nečekaně. Snad jsem si ani neuvědomovala, co všechno dělám a ani to, že mu rozepínám kalhoty a rukou mu zajíždím do slipů. Bylo tam už tak málo místa. Jeho mužství se nádherně zvětšovalo, měla jsem chuť ho líbat...na tvář a na jeho hrud’...“ Lucka ležela na dece a opalovala se. Četla si Jany deník a tušila, že se při tom parádně červená. *Jak jen to Jana mohla napsat, jak jen to mohla zažít.* Stačilo jen si to představit...

„Ahoj.“ Otočila se ze neznámým hlasem. „Ještě se neznáme, já jsem Petr.“ Lucka pohlédla na deník a přemýšlela, jestli je to stejný Petr, o kterém psala její sestřenice. „Ahoj Péťo, já jsem Lucka,“ usmála se na něj. *Ona to vážně udělala? Usmála se na něj?* „Proč se tak červenáš?“ *Třeba lesbičky znervózňuje rozhovor s opačným pohlavím.* Pomyslel si Petr. „Nečervenám se.“ Jana měla dobrý vkus, Lucka byla dokonalá. Petr ji přejel svým slíkáčím pohledem. Krásné dlouhé vlasy obkreslovaly její červené tváře. Dívala se na něj nádherně hnědýma očima, její rty vykouzily překrásný úsměv. Její prsa byla dokonalá a překrásné nohy, které tolik toužil pohladit.

„Můžu k vám?“ O co se to proboha snaží, vždyť je na holky. „No, Jana by asi nebyla nadšená.“ *No jasně, nechce naštvat svou holku.* Pomyslel si. „A co se sejít ve čtyři v parku?“ navrhl Petr a sledoval, jak se zase začíná červenat. „Dobře.“ *Ona řekla dobře? Vážně souhlasila?* „Tak já půjdu.“ Jen těžko to rozdýchával. „Ahoj, moc se těším.“ Hodila po něm svůj kočičí pohled a své rty smyslně objela jazykem. *A červená byla až za ušima...*

„Zlatíčko, jsem doma.“ Tomáš za sebou zavřel dveře a na kuchyňský stůl postavil tašku s nákupem. „To byla doba,“ ozvala se z ložnice Marcela. „No byla tam fronta. Místní sdružení důchodců toho mělo spoustu k vyřizování.“ Přešel kuchyní a naklonil se do obýváku za Marcely hlasem. Stála tam ohnutá a něco sbírala z koberce. Měla na sobě černé kalhotky, které úžasně zvýrazňovaly ladné tvary jejího zadečku. Vlastně, je to docela hezká holka, když jí není vidět do obličeje. Přešel k ní a pohládl tu nádhernou... „Marcelko, miláčku, co se trochu pomazlit?“ Pošeptal jí Tomáš do ucha. „To ti to v noci nestačilo?“ Narovnal se a vzala ho za ruku. „Možná, když ještě dojedeš na poštu Tomášku.“ Usmála se a pohládila ho po vlasech. „Fuj, zase smrdíš kouřem! Půjčím ti kolo, ju?“ Všimla si jeho zablácených bot. „A měl jsi se zout. Před chvílí jsem tu vytřela!“ Tomáš se sebral a rychle kráčel ke dveřím. „Teď abych to dělala znova!“ Slyšel, když zavíral dveře.

„Ahoj.“ Lucka seděla na lavičce pod vysokou břízou a četla si. Zvedla oči a zase se tak nádherně začervenala. „Ahojki.“ *To i řekla tak něžně, měkce...* Petr se posadil vedle ní a přemýšlel jak začít. „Co to čteš?“ „Jen...“ *Co na to odpovědět?* „Něco do školy.“ „Ovšem.“ Přikývl Petr a představoval si, co asi má pod tou růžovou halenkou. „Je to biologie.“ „Co studuješ?“ „Chodím na gympl.“ Petr přikývl a přemýšlel, co se asi schovává pod tou drobnou sukýnkou. Kousek si poposedla. Jen milimetry, jako by cítil její jemnou pokožku. Na dosah dlaně a přitom tak daleko. „Viděl jsem tě včera večer.“ Usmála se. „Včera jsem přijela.“ „A jak vám to s Janou jde?“ „Je moc fajn. Je na mě moc hodná. Večer jsme si povídali.“ Sledoval její rty, jak se pomalinku pohybovaly, jak vypouštěly tu nádhernou písničku složenou ze slov, úplně obyčejných vět s nádechem jejího vzrušujícího hlasu. „A říkala něco...“ „O tobě?“ Usmála se. „Celou hodinu mluvila jen o tobě.“ „Vážně?“ „Moc jsem se bavila.“ Nevěděl co na to říct. Mlčel. I Lucka byla potichu, až to vypadalo docela trapně. „Půjdeš dnes večer na *Vejcány*?“ „Jasně.“ Rozpovídal se. „Minule jsme se tam s Tomem tak sežrali, celou cestu domů jsem zvracel a dělal cestičku až do postele.“ „Vážně?“ V jejích očích bylo zděšení. „Teda, vlastně...“ *Co jen to do něho vjelo? Vyprávět na první schůzce zvracecí historky.* „Ještě teď je mi na zvracení.“ A dal tomu korunu. „Ze mě?“ V očích měla ještě větší zděšení. „Víš, co je sen každého kluka?“ Uvědomil si, že ho drží za ruku. *Nebo on jí?* A že se mu dívá do očí. „Budeš mi vyprávět své sny?“ Jejich tváře se k sobě přibližovaly, hladily se svými pohledy...držely se za ruce a cítili, že přichází ten okamžik. Okamžik, kdy místo slov a pohledů, promluví vášnivé polibky a něžné doteky. „Chtěl bych vidět, jak se spolu milují dvě lesbičky.“ Ucítil, jak se sevření jejich dlaní změnilo v zoufalou křeč. „Jana o tobě říkala že jsi pěkný *prase*.“ Její hlas náhle zněl tak rozzlobeně, i její pohled se změnil. „Ano?“ „A víš co?“ Lucka pustila jeho ruku a postavila se. „Ty jsi!“ Otočila se a odešla.

Tomáš přestal šlapat a sledoval tachometr. Jasně, víc jak třicet. Úžasný, ten vítr...a vlasy jak mu vlajou... Sjel ze silnice a po cestě zamířil do parku. Řízení měl pevně v ruce, kochal se nádhernou přírodou svého *trvalého bydliště* a cítil tu obrovskou radost z rychlosti, kterou...a sakra. Proti šla nádherná slečna v růžové halence a tmavé minisukni. *Copak je asi pod ní?* Sledoval její nohy a pro samou krásu dívčího těla zapomněl sledovat cestu před sebou. Ohlédl se za ní, když prošla kolem něho a najel do stromu.

Petr seděl na lavičce a stále ještě zíral na místo, kde před okamžikem seděla Lucka. „Hele, viděl jsi tu kočku? Šla odtud, musel jsi jí vidět.“ Tomáš opřel bicykl o strom a zkoumal ohnuté přední kolo. „Ty vole! Posral jsem to.“ Řekl Petr, zatímco si Tomáš z hlavy vybíral kousky keře. „Ona tu byla s tebou?“ Divil se Tomáš a Petr jen tiše přikývl. „A něco tu nechala, koukám.“ Sedl si vedle Petra a z lavičky zvedl tlustý notes, který s napětím otevřel. „To je její biologie,“ řekl Petr smutným hlasem. „Hmmm...“ Tomáš se začel. *„Roztáhla jsem nohy a nastavila mu svoji perličku. On, měl ho tak velkého. Bála jsem se, že to bude bolet...“* „Kdo to psal?“ Tomáš otočil na první stranu a přečetl jméno. „Jana?“ Otočil se na Petra. „Hele, tady čtu, že máš velký péro.“ „Co?“ „Nikdy bych to do tebe neřekl, ale dobře chlape!“ Poplácal Petra po zádech. „Kdo to vlastně je?“ „Jany partnerka. Nemáš cigáro?“ Tomáš vytáhl krabičku. „Myslel jsem, že nekouříš.“ „Všechno je jednou poprvé.“

Marcela stála uprostřed tanečního parketu a rytmicky poskakovala naprosto mimo rytmus. „Petře víš, co je neuvěřitelný?“ Petr s Tomášem stáli u okénka do výčepu a s kelímky v ruce sledovali co se kolem děje. „Ne.“ „Jak Marcela tancuje do rytmu a přitom je úplně mimo.“ Řekl Tomáš a natáhl z cigarety. „A víš, že na tom něco bude? Hele a mává na tebe.“ Provokoval Petr. „To se ti jen zdá.“ „Ne, vážně, máš tam jít.“ „Já to nevidím. Ne. Nevidím to.“ „Neblázni, vždyť je to tvoje holka.“ „Moje našťvaná holka. Rozbil jsem jí kolo.“ „Marcelka?“ Petr neskrýval svůj úsměv. „Takový andílek?“ Petr upil polovinu kelímku. „Dneska v noci prý nic nebude.“ Povzdychl si Tomáš. „Teror!“ „Spíš vysvobození!“

„Nechápu, jak si ten deník mohla ztratit.“ Jana vypila obsah malé skleničky a postavila ji zpět na bar. „Co když ho někdo našel? Nebo najde?“ Vypila i Lucky jablíčko. „Třeba nějaká důchodkyně. Ty báby budou mít o čem drbat ještě sto let po svojí smrti!“ Rozhlížela se kolem sebe, ale už nebylo co vypít. „Moc mě to mrzí.“ „A vrátila si mi vůbec ty kalhotky? Abys je taky neztratila.“ Lucka seskočila z barové stoličky a zamířila ke dveřím. „Jdu si zatancovat.“ Prošla dveřmi a přemýšlela, jestli má jít za Petrem a odpustit mu nebo raději počkat, až on přijde za ní.

„Byl jsi uvnitř?“ Petr s Tomášem stáli na toaletě a vykonávali svoji potřebu. „Ani ne.“ Odpověděl Petr a zapnul si poklopec. „Nechod' tam.“ Tomáš pustil vodu a opláchl si ruce. „Ale copak?“ „Nejen, že je tam děsně moc lidí... Nejen, že jim tam došlo pivo... Ale jsou tam i dvě lesbičky.“ Tajemně se odmlčel. „Tvoje bejvalá se svým přítelem. Mimochodem, ten deník je fakt nářez. Lepší než otcovo porno, co jsem před časem našel ve skříni. Jdeme na pivo?“ Petr se zahleděl kamsi do prázdna. „Ale ta Lucka je vážně kus. Najdeš mě támhle pod tím stromem. A vezmi mi taky jedno.“ Nehleděl do prázdna. Lucka tam stála a předstírala, že kouká na taneční parket. „Ahoj.“ Ignorovala ho. „Moc se omlouvám.“ Mlčela a dál dělala našťvanou. „Víš, netušil jsem že lesbičky jsou tak citlivý a kdyby to šlo, rád bych to dnešní odpoledne smazal a zkusil to znovu.“ „Co máš pořád s těmi lesbičkami? Myslíš, že já a Jana ... aby ty jsi se mohl koukat?“ Otočila se tváří k němu. Ztuhle na ní zíral a přemýšlel, jestli se mu to zdá. *Jo. Přesně v to doufá.* Tomáš podal Petrovi další pivo. „Jenže já nejsem na holk-ky!“ Slovo holky zuřivě hláskovala. „A Jana ta-ky-ne! Ale ještě potkám par takových *prasať* jako jsi ty,“ pohlédla taky na Tomáše „a ty a možná skutečně změním svou sexuální ori-en-ta-ci!“ Otočila se odešla na taneční parket. Petr se potočil k Tomášovi. „Tak ti dě-ku-jí!“ Smutně si povzdychl. „Ale Lucka je kus. Nevím jak tobě, ale mě vůbec nevdává, že není lesbička... A dívej, jak se hezky vlní.“

Jana dotancovala až k Luce, která právě udělala velkou otočku. „Vrať mi ty kalhotky!“ „Cože? Vůbec tě neslyším!“ Naklonila se k ní. „Chci zpátky ty kalhotky!“ „Teď?“ Chytla jí za ruku a vytáhla ji z tančícího davu. „Teď!“ Vlekla ji za sebou do nedalekého lesa.

„Do akce Tome!“ Petr na stůl odložil kelímek od piva. „Nebudu nic říkat.“ Tomáš típl cigaretu. „Jen s tebou půjdu za nima a budu se tiše dívat.“

„Krávo!“ Lucka pomalu a neochotně kráčela za Janou. „To ty jsi ztratila můj deník.“ „Ale jak bych někde mohla ztratit kalhotky? Vůbec mi nevěříš.“ Šly po úzké polní cestě. Za zády hlasitá hudba elektronických kytar, vpředu rozlehlé pole a temnota hlubokého lesa. „Kdybich ti měla vyprávět, kolikrát já jsem ztratila kalhotky, pochopila by jsi, proč už je nenosím.“ Jana se při těch slovech zatvářila zkušeně a vážně. „Ty nenosíš kalhotky?“ Ptala se překvapeně Lucka. „V létě ne.“ Prošli mezi

stromy. „Fajn, sem už není vidět. Dej mi mé kalhotky!“ Jana si rozeplula poklopec. „Ale to budu na sobě mít jen minisukni!“

Tomáš si lehl vedle kopřiv a mezerou mezi stromy koukal na malý palouček před sebou. „Jestli nejsou lesbičky, tak co to tam dělají? Sem se přeci chodí...“ Petr si lehl hned vedle do kopřiv. „Hele, už to začíná.“ „Páni, to jsi věděl, že Jana nenesí kalhotky?“ Vyvalil oči Tomáš. „Jasně,“ přikývl Petr. „Ale Lucce se nějak nechce.“

Marcelka se neustále rytmicky vlnila, když si uvědomila, že kapela má pauzu a jediný, kdo tancuje je ona. Rozhlížela se kolem sebe a marně hledala Tomášův úsměv, který tak milovala. Rychlým krokem zamířila do fronty na pivo, ale ani tam nebyl. Nakoukla na pánské záchodky, kde vyplašila několik močících kluků, ale ani tam nebyl. Domů určitě nešel, protože jeho rodiče odjeli na dovolenou a zapomněli mu nechat klíče. A náhle proud jejích myšlenek přerušilo bolestivé podezření. Pohlédla k lesu.

Lucka si sundala kalhotky a podala je Janě. „Jano, moc se ti omlouvám. Nechtěla jsem ten deník ztratit.“ Řekla smutným hlasem. „No, stejně mi ty kalhotky vrať.“ Jana se na ní malinko usmála. Seděly vedle sebe na pařezech a jen tak na sebe zírali. „Ty, Jano, napadlo tě někdy, jaký je to s holkou?“ Promluvila po chvilce Lucka. „Myslíš milování? Myslím, že to musí být moc nádherné.“ Na okamžik se odmlčela. „Jen holky vědí, co se jim líbí a dokáží být doopravdy něžné a nekonečně vášnivé.“ Lucka poslouchala její tichý, tak podivně vzrušující hlas. „Rozumíš mi? Kluci jsou taky něžní, ale je to taková předstíraná něžnost. Moc se těší na to, co přijde potom a málo se soustředí na to, co je teď.“ „Jasně,“ navázala Lucka „a když pak konečně přijde to potom, jsou hotoví dřív, než to předtím vlastně stihne skončit.“ Následoval dlouhý a hlasitý smích.

„Hele, ony se nám smějou!“ Tomáš se zrovna snažil zapálit si cigaretu a nepodpálit les. „Neblbni, ucítí to a budeme vyzrazeni!“ Petr mu cigaretu vytáhl z pusy a zapálil si jí.

„A úplně nejhorší je, když tě postříká tím svým jogurtem moc brzo a ty pak musíš předstírat orgasmus!“

„To je mrcha! To se mi nikdy nestalo! S kým to ještě spala?!“ Nemohl Petr uvěřit tomu, co právě slyšel. „Ale stalo.“ Usmíval se Tomáš. „Píše o tom ve svém deníku... A dej mi to cígo, stejně neumíš kouřit.“ Vytáhl šokovanému Petrovi cigaretu z pusy a pořádně z ní natáhl.

„Vlastně, tohle místo má tak trochu magickou moc. Tady to vlastně pokaždé začíná.“ Jana se zahleděla Lucce do očí. Až sem doléhaly tóny ploužáku pro zamilované. Lucka jí vzala za ruku. „Zkusíme to?“ Jana ji pohladila po vlasech a cítila, jak se topí v jejích nádherně hnědých očích. „Vzrušuje mě, když si to představuji.“ Cítila, jak Jany ruka zajíždí pod její minisukni. „Vidíš, hodí se, když nemáš kalhotky.“ Lucka vyvalila oči a tiše zavzdychala. „To je tak nádherné Jano!“ Hladily se zamilovanými pohledy. Jejich rty se k sobě přibližovaly, až splynuly v něžném polibku. Jejich jazyky se setkaly a vášnivě se objímaly, dotýkaly se rtů a lehce je laskaly. Držely se za ruce, čas se pro ně zastavil. Vteřiny se zdály být věčností, vnímaly jen své vlastní pocity a radost z milování. Když... „Á, tady jsi!“

Křoví promluvílo. Pak se okamžik pajtlovalo, rozestoupilo a ... byla tam Marcelka, Petr a Tomáš. Jana odstrčila Lucku od sebe a předstírala, že si upravuje vlasy. „Jé, kluci, kde jste se tu vzali? Vy jste nás šmírovali jak...“, zamyslela se, „tady čůráme?“ „Jo, vždycky mě zajímalo proč holky chodí na záchod ve dvou...“

„Možná jsme těm klukům mohly dát šanci.“ Jana seděla u stolu v kuchyni a v ruce držela šálek s horkou kávou. „Co blázníš? Viděli toho dost a já na sobě neměla kalhotky!“ „Pořád na něj vzpomínám. Chodil k nám vždycky tajně oknem.“ „Já vím, Petr. Je vážně sladkej. Mě se ale včera večer nějak víc zalíbil ten jeho kámoš. Bylo mi ho tak líto, když mu ta jeho holka cpala hlavu do stromu.“ Lucka si přisedla ke stolu. „Ale s Petrem jsem včera byla v parku na lavičce.“ „Ty jsi byla s mým bývalým v parku na lavičce?“ „Byla jsem tam a četla jsem si tvůj deník. Tvůj deník, který pak zůstal v parku na lavičce.“ Zvedla hlavu. „Ale pak tam taky přijel ten jeho kamarád... Jeden z nich má tvůj deník!“ „Už to nechci dál vědět.“ Jana lehce pozvedla hlas. „Ty žárlíš?“ Jana zamítavě zavrtěla hlavou. „No jasně, ty na mě žárlíš!“ „Ne, to teda ne.“ „Jano, ty Petra pořád miluješ.“ Jana stále zamítavě vrtěla hlavou. „A on je přitom takovej hajzl.“ „Ach.“ Zasněně si povzdechla Jana. Lucka pohlédla na hodinky. „Ale mě už jede vlak, a tak tě musím opustit.“ Jana se zvedla a objala Lucku kolem ramen. „Moc ti děkuji za dnešní noc. Byla jsi úžasná Lucinko.“ „Nikomu to nepovíme.“ „Bude to naše malé tajemství.“ Něžně se políbily. „Tak ahoj.“ Lucka z podlahy zvedla batoh a prošla dveřmi do chodby. Vyšla z domu a zavřela za sebou vrátka. „Ahoj.“ Překvapeně se otočila a uviděla Tomáše. Opíral se o hradbu a cosi ukrýval za zády. „Už odjíždíš?“ „Musím, pozítří odjíždím do Chorvatska.“ „Tak do Chorvatska?“ „Ne, neboj, jsem z Plzně. V Chorvatsku budu jen dva týdny.“ „Dva týdny?“ Tomáš v očích ucítil kapičky slz. „Můžu ti pomoci s taškou na nádraží?“ Podal Lucce růži, kterou ukrýval za zády a chopil se batohu. „Je nádherná Tomášku.“ Pohládila jej po tváři. „Chci se omluvit za ten včerejšek.“ Položil batoh a vzal ji za ruku. „A pozvat tě na rande. Až se vrátíš z Chorvatska, přijedu za tebou do Plzně a někam zajdeme.“ „Budu se moc těšit.“ Zíral na ní a moc jí chtěl políbit. Měla tichý sametový hlas. „Ale už budu muset jít, jinak mi ujede vlak.“ Sakra, proč ty holky vždycky pospíchají, když se člověk potřebuje soustředit. Stále na ní zíral. Chtěl aby vypadal, jako když ji chce políbit. „Vypadáš, jako by jsi mi chtěl něco říct.“ „To nic, půjdeme.“ Pustil ji a opět se chopil batohu. Okamžik kráčeli vedle sebe a přemýšleli o nádherné, zamilované budoucnosti. „Nevydržím to.“ Tomáš se vrhl na Lucku a začal ji vášnivě líbat.

Marcelka ležela v posteli a ztuhle sledovala komára, sedícího na stropě. Bylo už ráno, venku svítilo sluníčko, ale jí se nějak nechtělo z postele. Je jako komár, zamýšlela se. Tomáš je jako komár. Jen vysaje krev a uletí. Popadla polštář a vrhla ho ke stropu. Ale když já ho tak miluji a tak moc mi chybí. Její oči se zaplnily slzami. Tak holt zase sama, povzdychla si a z nočního stolku vyndala dvaceticentimetrový vibrátor. Chvilku na něj zírala, pak cvakla vypínačem a se vzrůstajícím vzrušením sledovala, jak si ta věc hezky vrní. „Baterky se ještě nevybily!“ Vykřikla nadšeně a zasunula jej pod peřinu.

Stíny se rychle rozšířily, noc ovládla celý svět a její temnota sváděla nekonečný boj s pouličním osvětlením. Petr seděl na lavičce, jeho pohled střídal rozsvícené okno na protějším domě a zavřený deník v jeho pravé ruce. Neměl dnes co pít - ani neměl chuť. Včerejší večer byl plný nových nečekaných událostí a on věděl, že Jana je stále sama. Stejně sama, jako byl on. Sám, toužící po lásce. Po

tom nádherném opojení z mnoha pocitů a mazlivých doteků. Měl by jít a zapomenout? Dnes tu sedí naposledy. Kolikrát už si ale právě tohle slíbil a stejně vždy druhý den... „Máš tu docela hezký výhled.“ Byl to snad její hlas? Pracovalo snad jeho podvědomí a znovu mu přehrávalo některý z přenádherných snů? Ne. Jana se posadila vedle něj a svojí hebkou rukou přešla po jeho vlasech. „Píšeš nádherné básničky. Takové může psát jen hodný a doopravdy milující člověk.“ Mluvila tiše. Její hlas se lehounce chvěl. Petr cítil, jak jej hladí po srdci. „V tvém deníku je překrásný příběh, škoda že končí tak...“ Petr se jen ztěžklivě zmohl na několik slov. Jana vzala deník z jeho rukou. „Mám nápad, spálíme ho a napíšeme nový. S úplně jiným, nádherným koncem.“ Sladce se políbili, jejich ruce zase bloudily úplně všude. Tiskli se k sobě, objímali. „A já ti slibuji, že už nikdy tě nepostříkám svým bílým jogurtem moc brzy...“